

fentlige Kritik, men ogsaa fra deres egen Samvittigheds Kritik, naar de ikke have andet Spørgsmaal at afgjøre end blot dette, hvad de synes, den og den kan staae sig ved at give, hvilket er en saa løs og vag Betegnelse, at ikke engang Vedkommende selv derom kan have et klart Begreb.

Naar nu den ærebe Indenrigsminister saa stærkt modsætter sig Indførelsen i Loven af dette Begreb „Skatteindtægt“ — hvilken altsaa ganske vist begrebsmæssigt er det samme som den, der nævnes i Communalloven for Kjøbenhavn, der jo kjender to forskjellige Colonner, en for den virkelige Indtægt og en for Skatteindtægten, kun at Maaden, hvorpaa man kommer fra den ene til den anden, i Kjøbstæderne vil være overladt til et langt friere Sjøn, for hvilket der strengt taget ikke kan gjøres noget Ansvar gjældende —, saa maa jeg dog bede den ærebe Minister betænke, at selve Grundloven med Hensyn til Kjøbstædernes Deeltagelse i Landssthingsvalgene ikke blot, saaledes som paa Landet, opstiller en vis Skattehjælpelse, men ved Siden deraf opstiller en vis Skatteindtægt, som skal give den samme Ret. Nu troer jeg dog virkelig ikke, det kan være den ærebe Ministers Mening at sige, at denne Bestemmelse, der betragtedes som en stor Retfærdighedshandling mod Kjøbstæderne, fordi, naar der alene toges Hensyn til Skatteansættelsen, saa Mangfoldige vilde blive udelukkede fra Deelagtighed i de politiske Rettigheder, som det paa ingen Maade kunde forsvares eller være tilfjættet at udelukke, aldrig i Evighed skal kunne komme til Anvendelse. Det troer jeg, Ingen vil sige, som vil have, at Grundloven skal gjælde her i Landet, og allermindst troer jeg, at den ærebe Minister efter lidt alvorlig Overveielse vil vedstaae dette, naar han husket, hvilken Andeel han selv har haft i Affattelsen af Grundloven, og naar han dernæst vil huske paa, at det netop er ham som Indenrigsminister, hvem det paaligger som Pligt at gjøre det muligt, at Grundloven kan udføres, at det altsaa for ham er ikke blot en Pligt ligeoverfor Communerne, men en Pligt ligeoverfor Grundloven at træffe de fornødne Foranstaltninger til, at denne Grundlovsbestemmelse, der er indsat ikke som en lille Biting, men som et

væsentligt Led i den tarvelige Ret, der er indrømmet Kjøbstæderne, kan blive til en Virkelighed. Selv ganske affeet fra det Moment, som jeg kunde have udeladt, nemlig den Andeel, den ærebe Minister selv har haft i Grundlovens Affattelse, altsaa blot af Hensyn til den Pligt, der paaligger ham som Indenrigsminister til at sørge for, at denne Grundlovsbestemmelse kan udføres, gaaer det ikke an for ham at sige, at det skal aldrig i Evighed stee, især naar den Grund, der anføres derfor, den nemlig, at den hele Formue- og Leilighedsbeskatning, som Kjøbstæderne sætte megen Priis paa, derved vil være udslettet, er aldeles urigtig. Thi Hensynet til Formue- og Leilighed ligger mellem den første og den anden Colonne, og det vil ligge der med al den Ret, det nogeninde har haft. Jeg vil derfor ansee det for meget hensigtsmæssigt, at den foreslaaede Bestemmelse opretholdes, og at den bliver til Lov, og det navnlig, fordi man først derved — og jeg troer, at jeg allerede sidst nævnte, at Conseilspræsidenten allerede ved de første Valg har gjort et Forsøg paa tilnærmelsesviis at naae det Samme — fordi man først ved at bringe dette i Orden, ved at opstille Skatteindtægten ved Siden af den virkelige Indtægt kommer til den Indtægt, som giver Valgret til alle dem, som ikke have den ifølge den blotte Skattehjælpelse.

Med Hensyn til de øvrige Punkter skal jeg kun gjøre en lille Bemærkning, nemlig angaaende det meget omtalte Eiendomsfællesskab. Der skal jeg erindre om, at hvis Fællesskabet er blevet til ved frivillig Overenskomst, men dog i Mangel af en saadan Overenskomst kunde have været paatvunget de Vedkommende, maa det vistnok rettest være at betragte som et tvungent Fællesskab; saadant kan jo nemlig ikke være afhængigt af den Tilfældighed, om Vedkommende have været mere eller mindre føielige. Men paa den anden Side, og det er egentlig den Bemærkning, jeg vil gjøre, troer jeg paa ingen Maade, at det kan fordres, at der skal produceres en formelig Contract. Disse Overenskomster ere væsentligt komne istand gennem vedkommende Ministers Mægling, og at der altsaa ikke kan produceres noget som helst Papir, hvorpaa Overenskomsten